Rocznik 1929. Nr. 10.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 9-go marca 1929 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, dyrektor biur, Wydział Powiatowy, Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

1.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22. marca 1928 r.

o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2. sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Rozporządzenie niniejsze normuje sprawy:

a) nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych,
b) badania mięsa dla celów wpuszczenia do obrotu,
c) sprowadzania mięsa z zagranicy.

Mięso wpuszczone do obrotu podlega badaniom i nadzorowi normowanemu na podstawie innych przepisów ustawowych, a w szczególności, o ile chodzi o sprawy ochrony zdrowia ludzi, na podstawie przepisów o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Art. 2. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego:

a) wyrażenie „mięso" oznacza wszystkie części zwierząt ciepłokrwistych przeznaczone do spożycia,

b) wyrażenie „ubój" oznacza zabicie w celu spożycia;

c) wyrażenie „ubój z konieczności" oznacza ubój zwierzęcia gdy zachodzi:

1) konieczność natychmiastowego zabicia wskutek nieszczęśliwego wypadku.

2) obawa, że zwierzę przed przybyciem lekarza weterynaryjnego lub oglądacza mogłoby paść, albo że mięso zwierzęcia wskutek pogorszenia się jego stanu zdrowia mogłoby znacznie stracić na wartości;

d) wyrażenie „własne gospodarstwo domowe" nie oznacza gospodarstwa domowego koszar, szpitali, schronisk i przytułków, zakładów wychowawczych, pensjonatów, więzień, jadłodajni, hoteli, domów zajezdnych (oberży) i t. p. zakładów publicznych, jak również własnych gospodarstw domowych rzeźników, masarzy, osób handlujących mięsem, zarządzających jadłodajniami, restauratorów i oberżystów (szynkarzy).

Rozdział I.

Badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 3. Bydło rogate, świnie, owce, kozy i zwierzęta jednokopytowe, których mięso ma być spożyte podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju. Swine należy poddać urzędowemu badaniu również co do włośni.

Art. 4. Urzędowemu badaniu przed ubojem nie podlegają zwierzęta zabijane z konieczności (art. 2 pkt. c).

Art. 5. Nie podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju zwierzęta rzeźne, jeżeli zachodzą równocześnie trzy następujące warunki:

a) zwierzęta są przeznaczone do spożycia we własnem gospodarstwie domowem,

b) ubój odbywa się w miejscowości, w której nie obowiązuje przymus uboju w rzeźniach publicznych i

c) zwierzęta nie wykazują objawów chorób lub zmian nastręczających wątpliwość co do zdatności mięsa do spożycia.

Art. 6. Wojewoda (Komisarz) Rządu m. st. Warszawy) może dla całego podległego mu obszaru lub jego części zarzędzić na czas trwania niebezpieczeńtwa zaraźliwych chorób zwierzęcych urzędowe badanie zwierząt przeznaczonych do spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 7. Minister Rolnictwa może dla obszaru całego Państwa lub jego części wprowadzić obowiązek urzędowego badania również innych rodzajów zwierząt niewymienionych w art. 3 oraz urzędowe badanie co do włosni — dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 8. O ile rozporządzenie niniejsze nie postanawia inaczej, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywają lekarze weterynaryjni, wyznaczeni w myśl przepisów art. 9 przez gminy lub powiatowe związki komunalne. W osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięc tysięcy, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa może być powierzone również, w zakresie ustalonym rozporządzeniem wykonawczem, innym osobom (oglądaczom), które wykażą odpowiednie uzdolnienie.

W zakresie czynności, o których mowa w ustępie poprzednim, lekarze weterynaryjni i oglądacze podlegają, bez ujmy dla swojej służbowej zależności od właściwych związków komunalnych, nadzorowi władz państwowych.

Art. 9. Wyznaczenie lekarzy weterynanyjnych i oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa należy:

a) w gminach miejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy oraz w tych gminach, które utrzymują rzeźnie publiczne, do tych gmin,

b) w pozostałych gminach — do powiatowych związków komunalnych, które określają terytorjalną właściwość wyznaczonych organów badania, ustalając obwody urzędowego badania.

W rzeźniach, zarządzanych przez władze wojskowe i dostarczających mięso wyłącznie na potrzeby wojska, lekarzy weterynaryjnych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa ustanawiają właściwe władze wojskowe.

Art. 10. Poza wypadkami przewidzianemi w art. 4 i art. 5 nie wolno dokonywać uboju zwierzęcia przed urzędowem jego zbadaniem i zezwoleniem na ubój.

Lekarz weterynaryjny winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie daje powodu do zakazania uboju z mocy przepisów obowiązujących o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Oglądacz winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie budzi wątpliwości, w przeciwnym zaś razie winien zbadanie zwierzęcia odstąpić natychmiast wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu lub postąpić wedle przepisów art. 11.

Zezwolenie na ubój jest ważne w ciągu dwóch dni, licząc od dnia jege udzielenia.

Az 11. W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia o nią, należy postępować według obowiązujących przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i w szczególności, gdy chodzi o chorobę, podlegającą obowiązkowi zgłaszania, obowiązek ten natychmiast spełnić.

Art. 12. Przed wykonaniem urzędowego badania po uboju nie wolno usuwać ze zwierzęcia żadnych jego części.

Art. 13. Zależnie od wyniku urzędowego badania rozróżnia się i osobno znakuje:

a) „mięso zdatne“ do spożycia, które pochodzi ze zwierząt zdrowych lub wykazujących tylko nieznaczne zmiany, nie mające żadnego wpływu na obniżenie wartości mięsa pod względem zdrowotnym i odżywczym;

b) „mięso mniej wartościowe“, które pod względem zdrowotnym jest zdatny do spożycia, lecz wskutek objawów lub zmian, ujawnionych przy badaniu, obniżone jest w swej wartości użytkowej lub odżywczej;

c) „mięso warunkowe zdatne“, które wskutek ujawnionych chorób lub zmian ze względów zdrowotnych może być dopuszczone do spożycia dopiero po zastosowaniu odpowiednich zabiegów;

d) „mięso niezdatne“, które wskutek ujawnionych zmian lub chorób, nie może być dopuszczone do spożycia.

Art. 14. Mięso uznane za niezdatne winno być nieszkodliwie usunięte w sposób określony w rozporządzeniu wykonawczem.

Art. 15. Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane tylko przez oglądacza, to po wprowadzeniu (w więzieniu) go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie właściwej władzy państwowej lub samorządowej poddane ponownemu urzędowemu badaniu przez lekarza weterynaryjnego.

Art. 16. Posiadacz, niezadowolony z wyniku urzędowego badania przez oglądacza, uprawniony jest żądać sprawdzenia badania przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego. Żądanie sprawdzenia badania winno być zgłoszone oglądaczowi niezwłocznie po stwierdzeniu wyniku badania.

Posiadacz, niezadowolony z wyniku sprawdzenia badania lub z wyniku badania dokonanego przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego, może żądać ponownego badania przez właściwego powiatowego lub innego państwowego lekarza weterynaryjnego wyznaczonego przez wojewodę. Żądanie ponownego badania posiadacz winien zgłosić lekarzowi weterynaryjnemu niezwłocznie po dokonaniu i wyrażeniu przez tegoż wyniku badania.

Wynik ponownego badania jest ostateczny i posiadacza obowiązuje bezwzględnie.

Koszty sprawdzania urzędowego badania lub ponownego urzędowego badania, dokonywanego na żądanie posiadacza, ponoszą:

a) jeżeli sprawdzenie badania lub ponowne badanie potwierdziło wynik badania lub sprawdzenia zakwestjonowanego — posiadacz,

b) w przeciwnym wypadku — gmina lub powiatowy związek komunalny, który lekarza weterynaryjnego względnie oglądacza wyznaczył.

Przepisy szczegółowe, potrzebne do wykonania artykułu niniejszego, wyda Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

Art. 17. Władza nadzorcza może z urzędu zarządzić sprawdzenie przez państwowego lekarza weterynaryjnego badań dokonanych przez organa urzędowego badania i w związku z tem zmienić ustalone przez te organa wyniki badań.

Posiadaczowi zwierzęcia lub mięsa służy wówczas prawo odwołania się do władzy bezpośrednio wyższej. Prawo to posiadaczowi nie służy, jeżeli zmiana wyniku urzędowego badania została dokonana przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego.

Odwołanie winno być wniesione na ręce państwowego lekarza weterynaryjnego, który sprawdzenia dokonał natychmiast, a najpóźniej w ciągu 24 godzin, po zakomunikowaniu posiadaczowi wyniku sprawdzenia.

Art. 18. Poza przypadkami przewidzianemi w art. art. 15, 16 i 17 mięso urzędowo zbadane i oznakowane nie podlega ponownemu urzędowemu badaniu.

Art. 19. Koszty, związane z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju, ponoszą właściwe gminy lub powiatowe związki komunalne, wyznaczające lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy; na pokrycie tych kosztów służy im prawo pobierania opłat od posiadaczy zwierząt poddanych urzędowemu badaniu.

Uchwały w przedmiocie opłat powyższych wymagają zatwierdzenia właściwej władze nadzorczej.

Wpływy z tych opłat mogą być użytkowane jedynie na pokrycie wydatków, związanych z sprzeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

§ 20. Gminy miejskie, posiadające ponad dziesić tysięcy mieszkańców, oraz gminy, utrzymujące własne rzeźnie, obowiązane są posiadać urządzenia do sprzedaży mięsa mniej wartościowego.

Art. 21. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia określi:

a) sposób tworzenia obwodów urzędowego badania,

b) sposób zgłaszania zwierząt do urzędowego badania,

c) sposób uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakres działania,

d) sposób urzędowego badania, oceny, znakowania i dalszego postępowania z mięsem po urzędowem zbadaniu w celu w spuszczenia go do obrotu oraz warunki wpuszczenia do obrotu mięsa, mniej wartościowego i warunkowo zdatnego.

e) postępowanie z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych zwierząt padanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7.

f) sposób rejostrowania i zestawienia wyników urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Rozdział II.

Badania mięsa wprowadzonego (przywożonego) z zagranicy.

Art. 22. Mięso wprowadzane (przywożone) z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, zawierające również wiadomości o stanie zaraźliwych chorób zwierzęcych i podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych.

Stacje wejściowe i stacje badania zostaną wyznaczone przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z właściwemi ministrami.

Art. 23. Mięso świeże bydła rogatego nie może być wprowadzane (przywożone) z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso świń cieląt, owiec i kóz — w częściach mniejszych od połów.

Minister Rolnictwa określi, które z narządów wewnętrznych mają być dostarczane do urzędowego badania w naturalnym połączeniu z innemi częściami mięsa.

Art. 24. Wprowadzanie z zagranicy mięsa zwierząt jednokopytowych i mięsa psów, jako też wszelkich konserw mięsnych i wyrobów z mięsa siekanego lub rozdrobnionego, jest zakazane.

Art. 25. Wprowadzanie z zagranicy mięsa bez urzędowego badania może być dozwolone pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających jego spożycie.

Art. 26. Mięso wprowadzone z zagranicy uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, podlega zniszczeniu, o ile posiadacz nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Art. 27. Przeprowadzanie urzędowego badania mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do władz państwowych.

Przy urzędowem badaniu mięsa wprowadzanego z zagranicy należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowem badaniu mięsa krajowego.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem Skarbu, określi sposób wykonania powyższego postanowienia artykułu niniejszego oraz całe postępowanie władz administracyjnych związane z urzędowem badaniem mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 28. Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty.

Wysokość tych opłat określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 29. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia:

a) zastosować przepisy artykułów 22 i 23 do zwierzyny i drobiu wprowadzanych z zagranicy,

b) zezwalać na wyjątki od przepisów artykułów 23 i 24 oraz stosować ulgi co do mięsa wprowadzanego w małym ruchu granicznym lub przeznaczonego do spożycia w podróży;

c) ograniczyć lub zakazać przywozu mięsa z zagranicy w razie niebezpieczeństwa przyniesienia w ten sposób zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Rozdział III.

Władze i postępowanie.

Art. 30. Nadzór nad wykonywaniem badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju sprawują przy pomocy państwowych lekarzy weterynaryjnych starostowie i wojewodowie (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) we właściwym każdej z tych władz zakresie działania.

O ile postępowanie władz administracyjnych nie jest określone przez rozporządzenie niniejsze lub rozporządzenie na jego podstawie wydane, stosować należy obowiązujące przepisy ogólne o postępowaniu władz administracyjnych.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 31. Karze aresztu do sześciu miesięcy oraz grzywny do pięciu tysięcy złotych lub jednej z tych kar ulega:

1) kto znakuje mięso, nie będąc do tego uprawniony, lub kto, będąc uprawniony do znakowania mięsa, umyślnie umieszcza na niem znaki niewłaściwe,

2) kto znaki na mięsie fałszuje,

3) kto świadomie ofiaruje na sprzedaż lub sprzedaje mięso fałszywie lub niewłaściwie oznakowane albo też mięso, z którego znaki zostały usunięte,

4) kto świadomie wprowadza w obrót mięso uznane za niezdatne lub przeciwdziała zarządzeniom zmierzającym do unieszkodliwienia i usunięcie takiego mięsa,

5) kto świadomiadomie wprowadza w obrót mięso warunkowo zdatne niepoddane zabiegom, mającym na celu umożliwienie spożycia, lub kto przeciwdziała unieszkodliwieniu takiego mięsa,

6) kto świadomie przeciwdziała zakazom, wynikającym z art. 24, lub kto wbrew tym zakazom wprowadza w obrót przywiezione z zagranicy mięso zwierząt jednokopytowych i psów, jak również wszelkie konserwy mięsne i wyroby z mięsa siekanego lub rozdrobnionego.

7) kto świadomie wprowadza w obrót, jako środek spożywczy, mięso z zagranicy, którego przywóz został dozwolony bez urzędowego badania pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających spożycie.

Jeżeli przestępstw wymienionych w punktach 3), 4), 5), 6) i 7) do uszczono się z niedbalstwa, sprawca ulegnie karze grzywnej do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca.

Art. 32. Karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca ulega:

1) kto wykonał ubój zwierzęcia bez podania go urzędowemu badaniu przed ubojem i uzyskania zezwolenia na ubój,

2) kto wprowadza w obrót mięso bez uprzedniego urzędowego zbadania i oznakowania lub mięso zwierząt zabitych z konieczności bez uprzedniego urzędowego zbadania po uboju i oznakowania, albo kto wprowadza w obrót mięso, którego przywóz z zagranicy został zakazany z powodu niebezpieczeństwa przyniesienia zaraźliwych chorób zwierzęcych.

3) kto przekracza rozporządzenia wydane na podstawie art. 21 punkty d) i e) dotyczące wpuszczania do obrotu mięsa mniej wartościowego i warunkowo zdatnego, jak również postępowania z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7, albo też kto przekracza postanowienia art. 22 i art 23, dotyczące mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 33. W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punkty 4), 5), 6) i 7) oraz w ustępie ostatnim tegoż artukułu, należy obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Konfiskatę orzec należy choćby ściganie karne z jakichkolwiek powodu było niewykonalne.

Orzeczenie o konfiskacie niepołączone z wyrokiem wydaje sąd właściwy do orzekania o karze; orzeczenie to może być zaskarżone.

W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punkty 1), 2) i 3) oraz w art. 32, władza orzekająca może obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Art. 34. Mięso, podlegające konfiskacie, może władza administracyjna tymczasowo zająć i o ile nie ma być w myśl obowiązujących przepisów zniszczone, może je z ważnych powodów sprzedać. Za ważne powody należy w szczególności uznać obawę zepsucia się mięsa.

Art. 35. Współwina (podżeganie i pomoc) w przestępstwach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, tudzież usiłowanie jest karalne.

Art. 36. Postanowienia karne rozporządzenia niniejszego nie wykluczają ukarania w myśl surowczych przepisów innych ustaw w razie naruszenia ich czynem w postanowieniach karnych rozporządzenia niniejszego przewidzianem.

Art. 37. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 31 rozporządzenia niniejszego, należy do sądów.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 32, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

W orzeczeniu powiatowej władzy administracji ogólnej winna być oznaczona, na wypadek nieściągalności grzywny, kara zastępczego aresztu w wysokości nieprzekraczającej dwóch tygodni.

Art. 38. Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowem orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonem). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 39. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. obowiązują następujące postanowienia:

a) czyny zagrożone aresztem, są wykroczeniami,

b) odwołanie można wnieść niezależnie od postanowienia § 283 p. k.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. orzeka się więzienie zamiast kary aresztu powyżej 6-ciu tygodni.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

Art. 40. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia na czas do lat dziesięciu od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego odraczać stosowanie poszczególnych postanowień rozporządzenia niniejszego, dotyczących badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (art. 3 — 21), na tych obszarach Państwa, na których warunki miejscowe stosowanie to uniemożliwiają.

Art. 41. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa, co zaś do orzecznictwa karnego — Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych. W sprawach, dotyczących zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych, Minister Rolnictwa działać będzie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenia wykonawcze, dotyczące zakresu działania innych ministrów, wydawane będą w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 42. Postanowienia rozporządzenia niniejszego, dotyczące przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy — wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś pozostałe z dniem 1. stycznia 1929 r.

Stosownie do art. 4 ust. 3 ustawy konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) zależy od uchwały Sejmu śląskiego, czy i kiedy rozporządzenie niniejsze ma wejść w życie na obszarze województwa śląskiego.

Z chwilą wejścia w życie postanowień rozporządzenia niniejszego, a na obszarze województwa śląskiego, stosownie do uchwały Sejmu Śląskiego, tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiocie objętym temi postanowieniami, a w szczególności:

art. 1 125 pkt. 12 i art. 1 144 ustawy lekarskiej wyd. 1905 r. (Zwód Praw Ces. Ros. tom XIII),

§ 13 ustawy z dnia 6. sierpnia 1909 r. o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu (Dz. u. p. austr. Nr. 177),

ustawa o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 3. czerwca 1900 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 547),

pruska ustawa wykonawcza z dnia 28. czerwca 1902 r. do ustawy badania zwierząt rzeźnych i mięsa (Zb. Ust. Prus. str. 229).

Prezydent Rzeczypospolitej I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojsk. J. Piłsudski

Minister: K. Bartel
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Skarbu: G. Czechowicz
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Komunikacji: Romocki
Minister Robót Publicznych: Moraczewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz
Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz
Minister Poczt i Telegrafów Bogusław Miedziński

Ustawa

z dnia 23-go stycznia 1929 r.

w sprawie rozciągnięcia na Województwo Śląskie mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 38. poz. 361) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Art. 1. Sejm Śląski wyraża zgodę na rozciągnięcie mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 38, poz. 361) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa na obszar Województwa Śląskiego.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek
(—) Wolny.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.

Świętochłowice, dnia 5. III. 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński.

2.

Zarządzenie

w sprawie rejestracji zapasów mąki pszennej wyższego gatunku niż 65%.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1. XII. 28 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98 poz. 882) o przemiale pszenicy i żyta i po myśli reskryptu Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 12. lutego br. L. P. H. 21/3 oraz na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9. X. 23 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110 poz. 875) w sprawie ujawnienia zapasów przedmiotów powszedniego użytku.

Zarządza się **rejestrację mąki pszennej** o gatunku wyższym aniżeli 65%.

Rejestracji tej podlegają wszystkie zapasy mąki w młynach, w składach hurtowych i detalicznych w gminach powiatu świętochłowickiego, liczących ponad 5 tysięcy mieszkańców.

Zgłoszeniu podlegają zapasy mąki pszennej w ilościach nie mniejszych niż:

a) 50 ctr 2 w młynach.

b) 25 „ w hurtowniach.

c) 2 „ u detalistów.

Każda z wymienionych osób powinna zgłosić do rejestru zapasy mąki pszennej o gatunku wyższym aniżeli 65% w właściwym Urzędzie Gminnym w terminie do 15. marca br.

Winni przekroczenia niniejszego zarządzenia pociągnięci zostają do odpowiedzialności karno administracyjnej po myśli wspomnianych rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9. X. 23 r. i z dnia 1. XII. 28 r., a zakwestjonowane ilości zapasów mąki pszennej zostają skonfiskowane.

Świętochłowice, dnia 4. marca 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński

3.

Obwieszczenie.

W Rudzie zastrzelono psa podejrzanego o wściekliznę wobec czego zarządzam kontumację psów na okres trzech miesięcy w miejscowościach Ruda, Bytom Nowy, Godula i Orzegów co niniejszem stosownie do § 327 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9. I. 1928 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych podaję do publicznej wiadomości.

Świętochłowice, dnia 4. marca 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński

4.

Rozporządzenie policyjne.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. III. 1850 r. i § 62 ordynacji powiatowej z dnia 13. XII. 1872 r. (19. III. 1881 r.) łącznie z §§ 73 i 74 ordynacji przemysłowej wydaje się na obwód gminy Ruda za zgodą Rady gminnej następujące rozporządzenie:

§ 1.

W wszystkich składach piekarskich i miejscach sprzedaży pieczywa winny znajdować się równoramienne wagi stołowe i legalizowane ciężarki do odważenia pieczywa, a ponadto zatwierdzone przez Urząd Okręgowy cenniki.

§ 2.

Niestosowanie się do niniejszego rozporządzenia będzie karane grzywną w wysokości do 9 zł względnie w razie niemożności ściągnięcia aresztem do 3 dni.

Ruda, dnia 14. lutego 1929 r.

Naczelnik Urzędu Okręgowego
(—) Dr. Kopiec

5.

Obwieszczenie.

Na podstawie § 69 ordynacji przemysłowej na wniosek p. Naczelnika Gminy wyznaczam na targowisko w Orzegowie Plac 11. Listopada.

Chebzie, dnia 26. lutego 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego
(—) Jendrosz

6.

Statut

dot. uregulowania osobistej służby przy gaszeniu pożarów w obwodzie gminy Lipiny.

Na podstawie § 6 ordynacji i gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 r. (zb. ust. str. 233) i ustawy z dnia 21. grudnia 1904 r. dot. uprawnienia władz policyjnych do wydawania rozporządzeń w przedmiocie obowiązku przy pożarach (zb. ust. str. 291) wydaje się za zgodą Rady gminnej oraz Naczelnika Urzędu okręgowego na obwód gminy następujący statut miejscowy:

§ 1.

Wszyscy do pracy zdolni mężczyźni od 18 do 45 roku życia są zobowiązani do udzielenia pomocy przy wybuchu pożaru w obwodzie gminy Lipiny jak i do odbywania ćwiczeń i wypróbowania przyborów pożarnych. Zastępstwo w służbie pożarnej jest niedopuszczalne.

Od obowiązku udzielenia pomocy przy wybuchu pożaru zwolnieni są:

1. wszyscy aktywni urzędnicy państwowi samorządowi, komunalni, duchowieństwo, nauczyciele, sługi kościelne, adwokaci, lekarze i aptekarze.

2. wszyscy niezbędnie potrzebni maszyniści, dozorcy i strażnicy w fabrykach i budownictwie, oraz w kopalniach robotnicy kopalniani, przez czas zajęcia pod ziemią.

3. przy głównych i pobocznych kolejach, urzędnicy policji kolejowej, bez względu na rodzaj ich stosunku służbowego, tak samo urzędnicy, parowozowi i dworcowi oraz maszyniści kolejowi.

4. przy kolejach wąskotorowych — urzędnicy policji kolejowej oraz funkcjonarjusze i stale zatrudnieni robotnicy w służbie dworcowej, oraz maszyniści w warsztatach ruchu i elektryfikacji.

5. osoby, obsługujące śluzy, mosty, wały ochronne, żórawie, wywroty węglowe, ognie oświetlające, sygnały i elektrownie, maszyniści zakładów parowych i ogrzewalnych, personel dozorczy dworców i miejsc, przeznaczonych pod budowę (werkmistrz, dozorca, strażnik), obsługa sikawek dworcowych oraz osoby, którym powierzono dozór lub strzeżenie budowisk i zakładów państwowych.

6. osoby, które świadectwem lekarskiem udowodniły swą niezdolność do służby przy straży pożarnej, lub zdaniem urzędu gminnego i bez świadectwa lekarskiego są niezdatne do służby w straży pożarnej (ociemniali, kulawi, kaleki itp.)

Osób ułomnych, które mimo niezdatności do służby technicznej przy pożarach i na pogorzelisku nadają się do służby w obrębie pogorzeliska np. do sprzątania, zamknięcia ulic, posuwanie sikawek, napełniania wodozbiorów itp., nie zwalnia się z obowiązku udzielenia pomocy przy pożarach.

7. Osoby, które pełniły służbę przez najmniej 15 lat bez przerwy w tutejszej, zatwierdzonej przez policję ochotniczej straży pożarnej jako czynni członkowie.

8. Osoby, które wpłacają do kasy gminnej składkę w wysokości 40,— zł na lat 5 lub roczną składkę w wysokości 10,— zł. Składki zużywa się wyłącznie na cele straży pożarnej.

Płacenie składek zwalnia od obowiązków gaszenia pożaru tylko wtenczas, jeżeli zapewniona jest dostateczna ilość osób zobowiązanych do służby w przymusowej straży pożarnej. (§ 4).

9. Czynni lub wspierający członkowie miejscowej ochotniczej straży pożarnej, płacący towarzystwu wymienioną pod Nr. 8. roczną składkę.

§ 2.

Osoby, pozbawione praw obywatelskich lub znajdujące się pod dozorem policyjnym nie mogą być członkami straży pożarnej ani pełnić służby pożarnej.

§ 3.

Pożar gaszą z zasady: policyjnie uznana ochotnicza straż pożarna oraz członkowie przymusowej straży pożarnej.

§ 4.

Naczelnik gminy prowadzi ewidencję członków przymusowej straży pożarnej. Tą ewidencję wykłada się co rok do publiczn. wglądu od 15. do 30. grudnia po uprzedniem ogłoszeniu o wyłożeniu w sposób w miejscu praktykowany.

Przeciwko pociąganiu do służby w przymusowej straży pożarnej przysługują osobom w spisie zarejestrowanym środki prawne, przewidziane w art. 38 i 39 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8. VII. 1926 r. (Dz. Ust. Sl. Nr. 17 poz. 30).

§ 5.

Policyjnie uznane straże pożarne o organizacji wojskowej normują swoją służbę według regulaminów i instrukcyj wydanych po myśli § 25 rozporządzenia policyjnego z dnia 4. IX 1906 r. (Gaz. Urz. Nr. 37 poz. 767).

Członków ochotniczej i przymusowej straży pożarnej, zabezpiecza gmina od wypadków podczas służby, pożarów lub ćwiczeń.

§ 6.

O ile techniczna obsługa przyborów gaśniczych i ratunkowych nie jest zapewnioną po myśli § 5 przez ochotniczą straż pożarną, wtedy urząd gminny wyznacza z przymusowej straży pożarnej w dostatecznej liczbie drużyny i kierowników, którzy zostają wyszkoleni w tych czynnościach. Pełnią oni służbę najmniej przez dwa lata.

Resztę drużyny dzieli się na oddziały. Dla każdego oddziału wyznacza się jednego przewodnika i zastępcę. Zadania i obowiązki pojedyńczych oddziałów normuje regulamin służbowy, podany do wiadomości przymusowym strażakom w sposób praktykowany w miejscu.

§ 7.

Spisy oddziałowe sporządza się dla wszystkich oddziałów z uwzględnieniem przymusowych strażaków specjalnie wyszkolonych w obsłudze przyborów gaśniczych i ratunkowych. Spisy te należy ciągle uzupełniać. Przewodnicy stwierdzają przy wszelkich pożarach, ćwiczeniach i próbach pożarnych na podstawie tychże spisów, obecność obowiązanych do służby w straży. Nieobecnych należy podać Naczelnikowi gminy, który podania te skieruje do urzędu okręgowego celem ukarania, o ile nieobecni w przeciągu 3 dni ważnemi dowodami nie uzasadnili konieczności swojej nieobecności.

§ 8.

Kierownicy oraz w obsłudze przyborów gaśniczych i ratunkowych specjalnie wyćwiczeni są zobowiązani nosić przepisane oznaki na mundurach lub opaski z nazwą miejscowości, nr. bieżącym i pieczęcią gminną.

§ 9.

Obywatele gminy, powinni stawić wszelkie posiadanie zaprzęgi, za zapłatę wedle zarządzenia Naczelnika gminy dla uruchomienia potrzebnych przyborów gaśniczych i ratunkowych oraz wozów dla drużyny i dostarczania wody przy pożarach, ćwiczeniach i próbach, o ile im nie przysługuje prawo zwolnienia na podstawie specjalnego tytułu. Wyjątek stanowią: konie służbowe urzędników cywilnych i wojskowych, konie kierowników poczt, o ile te nie służą również do użytku rolniczego, oraz konie lekarzy i duchowieństwa, niezbędne do komunikacji w sprawach zawodowych.

Wysokość wynagrodzenia ustala urząd gminny według stawek miejscowych. Zobowiązani mogą zaprzęgi wynająć i stawić przez inne osoby; zawsze jednak zobowiązany odpowiada osobiście za należyte świadczenia ze strony zastępców. W razie braku wozów dla drużyny i na wodę są posiadacze takowych zobowiązani stawić je do dyspozycji.

§ 10.

Przy wygotowaniu spisu podziałowego zobowiązanych do stawienia zaprzęgów stosuje się odpowiednio przepisy § 4 niniejszego statutu.

§ 11.

O ile gmina sama stawia zaprzęgi, tracą moc obowiązującą §§ 9 i 10 niniejszego statutu.

§ 12.

Każda osoba, która zauważy wybuch pożaru jest zobowiązana zgłosić pożar i domagać się publicznej pomocy pożarnej. Cwiczenia i próby z przyrządami straży pożarnej ogłasza się przez poprzednie oznajmienie albo przez alarm (alarm ćwiczebny). Alarm należy tak uskutecznić, by wszystkie podczas alarmu w miejscowości z najdujące się osoby, zobowiązane do służby przy straży pożarnej, dowiedziały się o nim w jaknajkrótszym czasie, najpóźniej do 10 minut.

Wybuch pożaru oznajmia się bez wyjątku przez alarm pożarowy, przyczem obowiązują tak samo powyższe przepisy.

Miejscowości sąsiednie należy w razie potrzeby uwiadomić o wybuchu pożaru telegraficznie lub telefonicznie, a w braku tych środków komunikacyjnych przez kurjera.

§ 13.

Komendanci, drużyna i zaprzęgi stają do ćwiczeń i prób z przyborami punktualnie, zaś bezzwłocznie po zaalarmowaniu pożaru. Do zarządzeń kierownika ćwiczeń każdy powinien się stosować. Bez jego zezwolenia nie wolno nikomu opuścić miejsca ćwiczenia.

Na alarm pożarowy są wszyscy dyżurni i strażący przymusowej straży pożarnej zobowiązani jaknajrychlej stawić się na miejscu wskazanem w regulaminie służbowem i zgłosić się u przodownika, do zarządzeń których powinni się ściśle stosować, o ile wzgląd na bezpieczeństwo własnego majątku ruchomego i nieruchomego pozwala im na oddalenie się. Drużynie i zaprzęgom nie wolno opuścić przeznaczonego miejsca bez zezwolenia kierownika gaszenia pożaru.

Kierownikiem akcji gaszenia pożaru jest naczelnik urzędu okręgowego lub jego zastępca wzgl. kierownik posterunku policji miejsc. Aż do przybycia naczelnika policji, jego zastępcy, lub komendanta policji miejsc, obejmuje kierownictwo naczelnik gminy. Techniczne kierownictwo zwalczania pożaru może być powierzone dowódcy policyjnie uznanej straży pozarnej, za zgodą naczelnika urzędu okręgowego, albo może być objęte przez urzędowe ustalonego inspektora powiatowej straży pożarnej.

Każdy jest zobowiązany do ścisłego przestrzegania zarządzeń naczelnika policji i technicznego kierownika gaszenia pożaru i prac ratunkowych.

§ 14.

Wszelkie inne obowiązki służby pożarowej są uregulowane osobnemi rozporządzeniami (cfr. rozporządzenie policyjne z dnia 4. IX. 1906 r. (Gaz. Urz. Nr. 37 poz. 767).

§ 15.

Niestosowanie się do przepisów niniejszego statutu ulega karze według § 26 wyżej cytowanego rozporządzenia policyjnego.

§ 16.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Powiatowej.

Równocześnie traci moc obowiązującą statut z dnia 30. października 1907 r.

Lipiny, dnia 16. listopada 1928 r.

Zarząd gminny:

(—) Fr. Lazar (—) Smerczek
Naczelnik gminy. Ławnik gminy

Zastępstwo gminne:

(—) Bartocha. (—) Rekus.

Niniejszy statut dot. uregulowania osobistej służby przy gaszeniu pożarów w obwodzie gminy Lipiny zatwierdza się po myśli § 25 rozporządzenia policyjnego z dnia 4. IX. 1906 r.

Lipiny, dnia 11. lutego 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego
(—) Olszowski.

Powyższy statut gminy Lipiny zatwierdza się na podstawie § 6 ustawy o ustroju gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 r. (zb. ust. str. 233).

Świętochłowice, dnia 18. II. 1929 r.

W imieniu Wydziału Powiatowego

Przewodniczący
(—) Szaliński.

7.

Regulamin
służbowy obowiązkowej straży pożarnej gminy Lipiny.

---

§ 1.

Obowiązany do pełnienia służby w straży pożarnej jest po myśli § 1. statutu z dnia 16. XI. 1928 r. każdy zdolny do pracy obywatel płci męskiej gminy Lipiny od 1. stycznia tego roku, w którym kończy 18 rok życia, aż do 31. grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 45 rok życia.

Zwolnienie od służby reguluje się według § 1 ust. 2. statutu.

§ 2.

Urząd gminny sporządza co rok spis wszystkich mężczyzn, podlegających obowiązkowej służby w straży, i dzieli na oddziały pociągniętych na przyszły rok do służby. Każdego z nich uwiadamia się o tem na piśmie.

§ 3.

Z corocznego spisu wybiera się przez los potrzebną ilość obowiązanych do gaszenia.

Wylosowany jest w następnym roku wolny od służby.

Połowa wylosowanych pełni służbę w pierwszym półroczu, druga połowa w drugiem półroczu.

§ 4.

Urząd gminny mianuje ewentualnie na propozycję ochotniczej straży pożarnej co rok dla każdego oddziału przewodnika i zastępcę.

§ 5.

Każdy z drużyny obowiązkowej straży pożarnej obowiązany jest przy gaszeniu i tłumieniu pożaru oraz we wszelkich innych wypadkach grożącego niebezpieczeństwa poddać się wszelkim pracom poruczonym mu przez kierownika.

Wydane podczas służby rozkazy powinny być ściśle wykonane. Na odgłos alarmu pierwszego drużyny udają się natychmiast do domu straży pożarnej i zgłaszają się u przodownika.

§ 6.

Drużyna obowiązkowej straży pożarnej może być poddana ćwiczeniom.

Dzień, godzina i miejsce zbiórki należy ogłosić wedle zwyczaju miejscowego. Na alarm ćwiczebny drużyna udaje się bezzwłocznie do strażnicy pożarnej.

§ 7.

Przewodnicy obowiązkowej straży pożarnej i zastępcy otrzymują opaskę, którą w służbie zawsze nosić powinni.

§ 8.

Przed zwolnieniem drużyny po ogniu lub ćwiczeniu, kierownik lub zastępca odczytuje nazwiska, stwierdza nieobecnych, których podaje urzędowi gminnemu do dalszego.

§ 9.

Wykroczenia przeciwko powyższemu regulaminowi ulegają ukaraniu w myśl § 26 rozporządzenia policyjnego z dnia 4. września 1926 r.

§ 10.

Powyższy regulamin obowiązuje z dniem ogłoszenia, równocześnie traci moc obowiązującą regulamin z dnia 30. X. 1927 r.

Lipiny, dnia 16. listopada 1928 r.

Zarząd gminny:

(—) Fr. Lazar (—) Smerczek
Naczelnik gminy Ławnik gminny.

Zastępstwa gminne:

Bartocha Rekus Paweł.

Niniejszy regulamin służbowy obowiązkowej straży pożarnej gminy Lipiny zatwierdza się po myśli § 25 rozporządzenia policyjnego z dnia 4. IX. 1906 r. dot. uregulowania pomocy przy pożarach.

Lipiny, dnia 11. lutego 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego

(—) Olszowski.

8.

Statut miejscowy

w przedmiocie uregulowania należytości za podróże służbowe urzędników i funkcjonarjuszy Urzędu okręgowego w Wielkich Hajdukach.

Na podstawie § 55, 52 punkt 1 ordynacji powiatowej z dnia 13. VII. 1872 r. w brzmieniu ustawy z dnia 19. III. 1881 r. (Zb. ust. pr. str. 155) i ustawy z dnia 9. X. 1923. r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Rz. P. nr. 116, poz. 924) oraz § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17. IX. 1927 r. (Dz. Ust. Rz. P. nr. 92, poz. 826) wydaje się następujący statut miejscowy.

§ 1.

Ponieważ § 5 powyżej wymienionego rozporządzenia przewiduje djety dopiero po odbytej podróży służbowej trwającej conajmniej 6 godzin, przyznaje się za podróże poniżej 6 godzin odszkodowanie ryczałtowe.

§ 2.

Ryczałt należy się po odbytej podróży służbowej potwierdzonej przez Naczelnika Urzędu okręgowego i wynosi do wszystkich miejscowości które są oddalone ponad 2 klm od miejsca urzędowania:

a) dla pracowników etatowych grupy państwowej VII . . . . 10.— zł
b) dla pracowników etatowych grupy państwowej VIII—X . . . . 7.— zł
c) dla pracowników etatowych grupy państwowej XI—XIII . . . . 4.— zł
d) dla pracowników nieetatowych . . . 3.— zł

§ 3.

Oprócz ryczałtu zwraca się koszta przejazdu według § 10 bez ryczałtu na koszty dojazdu względnie odjazdu według § 15 wyżej cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

§ 4.

Do miejscowości oddalonych poniżej 2 klm od miejsca urzędowania nie płaci się ryczałtu tylko zwraca się koszta przejazdu według § 10 wyżej cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

§ 5.

Za jazdy posłańcze pracowników kontraktowych i uczniów w sprawach urzędowych zwraca się tylko rzeczywistą cenę biletu III klasy kolei lub tramwaju.

§ 6.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wielkie Hajduki, dnia 10. grudnia 1928 r.

Wydział okręgowy.

(—) Golasz, Grzesik, Nowak,
Dworaczek, Langorz, Pionlek,

Powyższy statut Urzędu okręgowego w Wielkich Hajdukach zatwierdza się na podstawie § 5 ustawy o właściwościach władz z dnia 1. VIII. 1883 r. (Zb. ust. str. 237) łącznie z § 17 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30. VII. 1899 r. (Zb. ust. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5. VIII. 1926 r. (Dz. Ust. Śl Nr. 20 poz. 35.)

Świętochłowice, dnia 15. lutego 1929 r.

W imieniu Wydziału Powiatowego

Przewodniczący

(—) Szaliński

Ogłoszono

Wielkie Hajduki, dnia 27. II. 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego

(—) Golasz

9.

Statut miejscowy

dot. dodatków do zaopatrzenia emerytalnego Urzędników Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki oraz ich wdów i sierot.

Na mocy ustawy z dnia 30. lipca 1899 r. (Zbior ustaw pr. str. 141) dotyczącej ustanowienia, mianowania i zaopatrzenia urzędników komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5. sierpnia 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 20 poz. 35) tudzież rozporządzenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 26. stycznia 1928 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 8, poz. 17) oraz na podstawie uchwały Wydziału okręgowego z dnia dzisiejszego wydaje się się następujący statut miejscowy:

Art. I.

Niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego, którego wysokośc unormowana została statutem miejscowym z dnia 26. października 1926 r. dotycz. stosunków prawnych, ustanowienia, miano-

wania i emerytowania urzędników Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki oraz zaopatrzenia ich wdów i sierot przyznaje się emerytowanym funkcjonarjuszom Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki w miejsce pomocy lekarskiej i ulg w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi ekwiwalentowy dodatek komunalny w tej samej wysokości, którą określa I. dodatek z dnia 5. lutego 1925 r. do statutu z dnia 27. września 1924 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki.

O ile stawki określone w artykule I wymienionego I. dodatku ulegną zmianie, stosuje je się automatycznie do emerytowanych funkcjonarjuszy.

Art.II.

Na czas wypłacenia funkcjonarjuszom Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki w służbie czynnej dodatku, przewidzianego w ostatnim ustępie art. 4 ustawy z dnia 9. października 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 116 poz. 924 (i w art. I ustawy z dnia 29. października 1926 r. (Dz. Ust. Sl. Nr. 24 poz. 42) przyznaje się emerytom Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki, tudzież wdowom i sierotom po tych funkcjonarjuszach oprócz dodadków zaliczalnych do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego, określonych w § 19 rozporządzenia Rady Wejewódzkiej z dnia 15. lutego 1927 r. (Dz. Ust. Sl. Nr. 6 poz. 12) 100% dodatku wypłaconego na podstawie ustępu ostatniego art. 4 ustawy z dnia 9. października 1923 r. (Dz. Ust. Rz.P. Nr. 116 poz. 924 i art. 1 ustawy 29. października 1926 r. (Dz. Ust. Sl. nr. 24 poz. 42) obliczonego w stosunku do miesięcznego uposażenia emerytalnego, względnie miesięczniej pensji wdowiej lub sierocej. Dodatek powyższy jest czasowy i z chwilą zniesienia lub zmniejszenia tego dodatku dla funcjonarjuszów w służbie czynnej wymieniony dodatek do uposażenia emerytalnego, pensji wdowiej i sierocej automatycznie zostanie uchylony, względnie ulega odpowiedniemu zmniejszeniu.

Art. III.

Funkcjonarjuszom, pobierającym zaopatrzenie emerytalne z Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki, służy prawo do dodatku mieszkaniowego na tych samych zasadach jakie stosuje się wobec funkcjonarjuszów w służbie czynnej.

Art, IV.

Statut niniejszy obowiązuje z dniem 1. kwietnia 1928 r.

Wielkie Hajuki dnia 10. XII. 1928 r.

Wydział okręgowy:

(—) Golasz, Grzesik, Nowak,
Dworaczek, Langorz, Piontek,

Powyższy statut Urzędu okręgowego w Wielkich Hajdukach zatwierdza się na podstawie § 5 ustawy o właściwościach władz z dnia 1. VIII. 1883 r. (Zs. ust. str. 237) łącznie z § 17 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30. VII. 1899 r. (Zb. ust. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Sląskiego z dnia 5. VIII. 1926 r. (Dz. Ust. Sl. nr. 20 poz. 35)

Świętochłowice, dnia 15. lutego 1029 r.

W Imieniu Wydziału Powiatowego

Przewodniczący

(—) Szaliński

Ogłoszono!

Wielkie Hajduki, dnia 27. II. 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego

(—) Golasz

10.

II. Dodatek

do statutu z dnia 27. września 1924 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszy Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki.

Art. I.

W artykule I. pierwszego dodatku z dnia 5. lutego 1925 r. do statutu z dnia 27. września 1924 r. w przedmiocie uposażenia fonkcjonarjuszów Urzędu okręgowego Wielkie Hajduki zaprowadza się następujące zwiany:

Stawki procentowe specjalnych dodatków ustanawia sie jak następuje:

a) dla nieżonatych na 10%

b) dla bezdzietnych żonatych i wdowców na 15%

c) dla żonatych i wdowców z dziećmi na 20%

każdorazowych miesięcznych poborów z wyjątkiem dodatków funkcyjnych.

Za dzieci w myśl niniejszego dodatku uważa się dzieci ślubne i uprawnione tudzież pasierbów do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych, lub w skutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzywanie zarabiać do ukończenia lat 24.

Art II.

Artykuł II pierwszego dodatku do statutu miejscowego z dnia 27. września 1924 r. uchyla się. Artykuł ten otrzymuje następujące brzmienie:

Funkcjonarjuszom ubezpieczonym w kasach chorych przyznaje się ryczałt w wysokości 80.—zł rocznie tytułem ekwiwalentu za ulgi w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnymi. płatny kwartalnie z dołu.

Art III.

Niniejszy dodatek wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1928 r.

Wielkie Hajduki, dnia 10. grudnia 1928 r.

Wydział okręgowy:

(—) Golasz,	Grzesik,	Nowak,
Dworaczek,	Langorz,	Piontek,

Powyższy dodatek do statutu Urzędu okręgowego w Wielkich Hajdukach zatwierdza się na podstawie § 5 ustawy o właściwościach władz z dnia 1. VIII. 1883 r. (Zb. ust. str. 237) łącznie z § 17 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu Urzędników komunalnych z dnia 30. VII. 1899 r. (Zb. ust. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Sląskiego z dnia 5. VIII. 1926 r. (Dz. Ust. Sl. Nr.20 poz. 35).

Świętochłowice, dnia 15. II. 1929 r.

W Imieniu Wydziału Powiatowego

Przewodniczący

(—) Szaliński

Ogłoszono

Wielkie Hajduki, dnia 27. II. 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego

(—) Golasz

11.

KOMUNIKATY.

Świętochłowice

Przemówienie Lekarza powiatowego na posiedzeniu konstytucyjnem Komitetu Poradni dla matki i Dziecka w Nowym Bytomiu, dnia 3. marca r b.

Opieka społeczna w ostatnich latach rozszerzyła znacznie swój zakres działania, metody tej opieki zostały pogłębione i ujęte w pewien schemat.

Jednym z ważnych ogniw tej szeroko pomyślanej opieki społecznej, jest opieka nad matką i dzieckiem. Mówię, że jest ogniwem z łańcucha zadań opieki społecznej, bo opieka ta rozpoczyna się od pierwszych dni urodzin człowieka i czuwać winna przez całe jego życie, w dobrych i złych jego przejściach aż do grobu. Opieka nad matką i dzieckiem to pierwsze ogniwo, potem idzie opieka nad dzieckiem z przedszkola, ochronki, ogródka, potem opieka dziecka szkolnego, przez dożywianie, popieranie zabaw i gier, opiekę higjeniczną i t. d., następnie opieka roztacza się nad kalekami, niedorozwinięntymi, chorymi, zagrożonymi gruźlicą, wkracza do rodzin pijaków, umysłowo chorych, przytula sieroty i dzieci opuszczone, ma staranie o bezdomnych, głodnych i bezrobotnych, chroni nieuleczalnie chorych i starców. Widzimy więc, że opieka społeczna wzięła sobie za zadanie leczyć wszystkie bolączki i niedomagania życia gromadnego i stara się wspólnym wysiłkiem ulżyć biedzie pośpieszyć z pomocą potrzebującym.

Szerokie te zadania opieki społecznej ustawodawstwo poruczyło w pierwszym rzędzie związkom komunalnym, organizacjom ubezpieczeniowym, a w wielkiej mierze samemu społeczeństwu, które winno się zrzeszać do tych czynów charytatywnych. — Dobrze zorganizowane społeczeństwo wyłania ze siebie zawsze miejscowy komitet dobroczynności, przyjmując za godło różne nazwy, czy to Towarzystwa Wincentek,Tow. Św. Jadwigi, komitet miejscowy dobroczynności, czy też biorąc na siebie tylko część obowiązków opieki społecznej, zawiązuje się jako komitet walki z gruźlicą, matek ciężarnych, opieki nad dzieckiem i t. d.

Samo się przez się rozumie, że działalność takiego komitetu tem będzie wydatniejsza, im w ściślejszym będzie stała kontakcie z miejscowemi władzami komunalnemi, które swoją administracją i środkami materjalnemi są stosem pacierzowym wszelkiej działalności dobroczynnej.

Zarząd Gminny w Nowym Bytomiu, w zrozumieniu wielkiej wagi zorganizowania stałej opieki społecznej, a nie chcąc się ograniczać tylko do sporadycznych interwencji w razie potrzeby u powierzonych jego opiece biednych, rozpoczął tą działalność założeniem stacji opieki nad matką i dzieckiem i pragnie przez wybudowanie specjalnego gmachu zeŚrodkować w nim całą działalność opieki społecznej; ma się tam znaleść stacja przeciwgruźliczą, kuchnia mleczna dla niemowląt, kuchnia dla bezrobotnych i t. d. Widać z tego, że z zarządu gminy wyszła zbawienna inicjatywa, że istnieje tam chęć do pracy, a co najważniejsze, że są i środki na szeroko zakrojoną akcję.

Podkreślając ten wyścig pracy zarządu gminnego muszę zauważyć, że społeczeństwo samo w Nowym Byomiu nie zorganizowało się jeszcze w tym celu, aby te zabiegi władzy komunalnej poprzeć i pracę mu ułatwić. — A właśnie obecnie w czasie rozpoczęcia działalności nowozałożonej poradni dla matek i dzieci byłaby najlepsza okazja, aby placówką tą zainteresować społe-

czeństwo miejscowe i skłonić go do utworzenia przy tej poradni stałego komitetu współpracy.

Jak sobie należy wyobrazić organizację takiego komitetu i jaka jest jego rola.

Organizacja jest prosta, tymczasowy komitet zwołuje zebranie wszystkich pań miejscowych, przedstawia im cel przyszłej organizacji, zapisuje członków i członkinie, wybiera zarząd, któremu porucza wypracowanie planu szczegółowego działalności na przyszłość. Oczwiście przy poradni dla matki i dziecka do działalności powołane są w pierwszym rzędzie kobiety, bo one najlepiej rozumią potzebę istot, nad któremi mają swą pieczę roztoczyć. — Zarząd Gminny zwołując dzisiejsze zebranie informacyjne, zaprosił również na posiedzenie panią dyr. Czechowską, która ma duże doświadczenie w organizacjach takich komitetów miejscewych opieki nad dzieckiem i w sposób wzorowy i pełny zaparcia się siebie prowadzi go w Rudzie. — Sądzę, że pani dyr. Czechowska zgodzi się na pomoc w zorganizowaniu takiego komitetu i pomoże podłożyć podwaliny pod jego przyszłą zbawienną działalność.

Cele i zadania komitetu opieki nad matkę i dzieckiem są następujące:

1. Zbieranie potrzebnych funduszy drogą składek i urządzania imprez.
2. Współdziałanie z siostrą wywiadowczynią przez podzielenie gminy na okręgi, podokręgi, i odwiedzanie matek i dzieci w ich mieszkaniach.
3. Pomoc przy prowadzeniu biura poradni i wyręczanie pielęgniarki i lekarza poradni.
4. Niesienie pomocy materjalnej potrzebującym, przez zaopatrywanie w bieliznę, środki higjeniczne, mleko i t. d.
5. Urządzenie imprez oświatowych, gwiazdek, choinek, tygodnia dziecka i t. p.

Doszło do mojej wiadomości, że Urząd Gminny dość niechętnie widziałby stworzenie zbyt sprężystej organizacji komitetu poradnianego, bo działalność jego wkraczałaby w zakres czynności komunalnego urzędu opieki społecznej, nie sądzę jednak, aby to istotnie miało zaistnieć, cele i działalność obu tych czynników mogą być przy dobrej woli doskonale sharmonizowane i praca pojdzie napewno składnie ku pożytkowi ogólnemu. W większych miastach, np. Katowice, Królewska Huta, poradnie dla matek są placówkami czysto komunalnemi, bo tam organizacja jest inna, w małych zaś komunach poradnia winna być centrem około którego skupia się działalność dobroczynna tak urzędu gminnego i społeczeństwa i winna być niejako szkołą pracy społecznej.

Raz utworzony komitet opieki nad matką i dzieckiem winien z biegiem czasu przekształcać się w trwałykomitet dobroczynności, który działalnością swoją obejmie coraz większy zakres działania i może stać się w wielu wypadkach wyręką i walną pomocą Gminy, w jej obowiązkach ustawowych opieki społecznej.

Prenumerata wynosi 3 złote miesięcznie. Pojedynczy numer kosztuje 0,75 zł. Prenumeratę przyjmuje każdy urząd pocztowy—. Inserata: wiersz drobny dwułamowy 0,15 zł, reklamowy 0,30zł. Inserata i ogłoszenia muszą być oddane redaktorowi najpóźniej do czwartku każdego tygodnia.

Zakład Graficzny Konrad Leksan, Świętochłowice.